

Poezie între patru pereți

LETRAS

Scrie. Publică.

CUPRINS

CUPRINS.....	3
Introducere	7
Un geniu, un Eminescu	9
Rolul poetului	10
În mine	12
Suflet chinuit.....	13
Visul.....	14
Privind în zare	15
Albastru	17
Răsărit.....	18
Lumină	19
Spionaj	20
Crengi de tei.....	21
Plouă.....	22
Interogare metafizică	23
Gânduri.....	24
Filosofie	25
Vizita morții.....	26
Spovedanie	27

Plânsul.....	29
Fulgul	30
Pe fulgul alb ce cade	31
Trist Crăciun este acum	33
Unde pleci, decembrie?	34
Iarnă târzie	35
Porumbelul	36
Picături de suferință	37
Mă uit la stele	38
Privind către lună	39
Trăiască Limba Română!	40
Clipele existențiale ale prezentului personal.....	41
Dacă nu aş scrie.....	43
Epistolar către mine	45
Dă-mi.....	46
Correspondență cu Moș Crăciun	47
Nu te cunosc, dar te aştept	49
Pasiune mortală	51
Necrolog.....	52
Precum frunza.....	53
Ascultă ploaia.....	54
Un loc imens	55
Căutarea	56

Gânduri de 1 aprilie.....	57
Respect pentru oameni și cărți	
Primăvară ninsă	59
Zborul.....	60
O întrebare lucește-n depărtare	62
Dragă carte,	64
Vând fericire.....	65
Oh, ce frumoasă era... ..	66
Gânduri în ploaie	67
Îmi doresc	68
Incendiu	70
Sufocare	71
Fum.....	72
Inspirație pierdută	73
Dialog	74
Gânduri în eter	76
Dragoste	77
Plimbați de vânt	78
Noaptea-n versuri.....	79
Un noian de gânduri	81
După moarte	82
Despre autor	85

Un geniu, un Eminescu

Acum 168 de ani,
Într-un oraș moldovenesc,
Se năștea un poet,
Un simbol românesc.

Adus de îngeri pe Pământ
Oful inimii să-l aștearnă pe hârtie,
Mereu îl purtăm în gând,
În suflet, în inimă, pe vecie.

Acum 168 de ani,
Se năștea un poet,
Un geniu terestru.
Un înger, un demon,
Un Eminescu.

Rolul poetului

Rolul poetului

E să te îndrume.

Atunci când

Confuz fiind,

Nu mai știi ce cărare să alegi

În viață.

Rolul poetului

E să-ți fie alături.

Când toți te trădează

Și te lasă să mori singur,

Între patru pereți goi.

Acesta este rolul poetului.

Prin scrierile sale,

Construiește un pod între sufletul său

Și al tău.

Un pod solid ce nu poate fi doborât

În veci.

Libris.ro

Pentru că ceea ce zidește poetul

Nu poate fi dărâmat de nicio minte sau

Putere.

Fie ea omenească, fie ea ezoterică.

În mine

Plâng,

În mine.

Nu mai cred,

În mine.

Tot răul este,

În mine.

Inima piere,

În mine.

Tu rămâi,

În mine.

În sufletul meu,

În mine...

Suflet chinuit

C-un chip firav și plâns,
Mă uit spre inimă, sperând
Că sufletul îmi va auzi chemarea
Și se va arăta, cântând.

Pare trist, dar mi se arată
Pe furiș, își sterge-o lacrimă.
Cred că iubește o fată,
Iar sentimentul, ușor, îl suprimă.

- Ce te doare, al meu suflet?

Îi adresez o întrebare.

- Mă dor gândurile tale,
Urmate de al lor plânset.

Zi de zi mă lupt cu ele,
Săgeți îmi înfig în piept
Îmi oferă doar durere,
Sufăr și să treacă aștept.

Dispare dintr-odată,
Și mă lasă cu o întrebare:

Dacă iubește o fată,
Ea de ce nu-l iubește oare?

Visul

Mă trezesc din visul iubirii,
Pe scândura rece și putrezită.
Încă mai simt pe limbă gustul fericirii,
Și mirosul tău îmi persistă.

Mă trezesc și nu te văd pe pernă
Șoptindu-mi dulci cuvinte de-amor
Nu-ți citesc în ochi iubirea eternă,
Și mă doare, simt că mor.

Mă trezesc din visul fericirii,
Pe perna rece și solitară,
Încă mai simt pe limbă gustul iubirii,
Și mirosul tău mă-nconjoară.